

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 76. Argumentum sexagesimum sextum. Similiter Chrysostomus &
Gregorius Nyssenus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

mendationis defectu: ubi emendatio nulla, poenitentia necessario vana. Et eam quidem vanam concludit, quia caret fructu suo, cui Deus eam feruit, fructu utique salutis; sed idem eate censuit fructu salutis, quia veram non censuit, sed simulatam; ut inde patet, quod ibidem c. 5. eos non exillimet poenitentes veros, sed hypocritas, qui ad ea facile revertuntur, de quibus poenituerunt: *Ista* (inquit) *ingenia de semine hypocritarum pullulare consueverunt; quorum individua cum diabolo amicitia, quorum poenitentia nunquam fidelis.* Si eorum individua cum diabolo amicitia, poenitentiaque nunquam fidelis: censet igitur eos smicitiam cum diabolo ne tunc quidem abjicere, cum Poenitentia Sacramentum suscipiunt; nec proinde tunc verè poenitere. Ideo verò id censet, quia post susceptionem illius facile ad sua redeunt crimina. Si enim poenitentiam peccatorum, ab ea facile recedendum, veram censeret, cap. 7. adhuc Catholicus non sic affereret, grandium criminum, post baptismum commissorum, poenitentiam secundam, ut protinus adderet, quod Deus eam permisit patere... sed jam semel, quia jam secundo: sed amplius nunquam, quia proxime frustra. Cur proxime frustra? Quia ex post-facto, sive ex facili post secundam relapsu, eam non credit esse veram, seu verè ex toto corde; sed fictam, & idèò vanam & infructuosam.

977 Eandem ob causam S. Ambrosius 1. 2. de poenit. c. 10. Merito reprehenduntur (inquit) qui seipsum agendam poenitentiam putant. Quia luxuriantur in Christo (id est ludunt de bonitate Dei, & gratia Sacramentoque Christi.) si enim verè agerent poenitentiam, iterandam postea non putarent, id est facerent tam stabilem, ut non facile postea committerent, propter quod poenitentiam iteratè agere deberent.

CAPUT LXXVI.

Argumentum sexagesimum sextum.

Similiter Chrysostomus & Gregorius Nyssenus.

978 Chrysostomus enim homil. 7. in cap. 3. ad Coloss. ad istam objectionem: *Dicit quis, parce illi paululum, & ad ejus imbecillitatem te tantillum accommoda.* Non responderet: *Sed quomodo tandem? Semel, & iterum, & tertio ejus iniquitati dare aliquid possumus; sed non perpetuo: si cum Adversariis exiliaret, recidivum toties censendum absolutione dignum, quoties relabatur, relapsumque confitetur, seque valè dolere dicit.* Verùm hoc non sufficit Chrysostomo, emendationem requirit, ut credat ipsum verè ex toto corde dolere, plenèque voluntate relapsum vitare velle, prout videtur epist. 5. *Confiteris peccata tua, teque tui miseret supra modum. Scio equidem satis. Verùm id non requiro solum; cupio autem... ut primum te obsequenter preberis... Vehementer se damnare, propter quod peccatorem, commune est, ut sic dixerim, cum infidelibus. Multos à scena, tam viros, quam mulieres, cum turpitudinem suam perpendunt, sui miseret: at non collatant ad verum seipsum... quia non est... cum peccatorum abolitione, quod ea se emittunt.* Ad quod ibidem à peccatore exigit, ut assidua cura continet, nequando ad vitia relabatur, tantumque ad id conatum adhibeat, qui ipsum retinere sufficit, ne in contrarium relabatur. Et homil. 14. in 2. ad Corinth. in Morali rem summa clementia, & benignitatis, praestantissimæque medendi rationis efficit, peccatorem (de quo supra) citò non absolvere, sed tamdiu dolorosa laboriosaque poenitentia vinculis ligare, donec se emendaverit. Si enim (inquit) in vinculis eum non tenero, ejusmodi eum vincula manent, que frangi nullo modo queant.

Si enim nescitis judicari, non utique judicamur. Deinde ad hanc objectionem, verum sat diu poenas expenderunt. Respondet: *Quandiu, quæso? Annua unum & alterum, aut tres? Atqui temporis moram non quaero, sed anime correctionem. Hoc itaque fac demonstras, sintne compuncti, sintne in melius commutati, & res tota confecta erit. Nam, nisi ita sit, nihil profectò temporis diuturnitas emolumenti attulerit. Neque enim sapientie obligatum vulnus fuerit, quarimus, sed an obligatio illi quidquam profuerit. Ac siquidem etiam ad exiguum tempus adhibita profuit, non jam amplius adhibeatur. Si autem nondum eam adhibuisse juvis, etiam post decem annos adhibeatur.*

Nyssenus etiam Epist. Canon. ad Letojum can. 979

4. vitæ emendationem requirit ad prudens iudicium de veritate poenitentis, poenitentisque reconciliatione: *In his autem qui diligentiori conversatione usi fuerint, & vita sua ad id quod bonum est, reditum ostenderit, licet Ecclesie Ministro tempus auditionis contrahere, & communionem reddere.*

CAPUT LXXVII.

Argumentum sexagesimum septimum.

Similiter Augustinus & Gelasius Papa.

96a Quia Gelasius Papa epist. 2. negat ab iis sperandam veniam, qui factis, nullà utique subiecta emendatione, ostendunt veram se non agere poenitentiam, neque ex toto corde peccandi abjicere voluntatem: siquidem remitti culpa de præterito potest, correctione sine dubio subsequente. Nam si deinceps finitur mansura perversitas, non est benignitas remittentis, sed consentientis assensio; ac si aperte dicat, quod Sacerdos talem abolvens non sit ipsi benignus, sed sibi & ipsi malignus, peccatum ipsius fovendo, suoque contentu se participem ipsius efficiendo.

96b Quid verò Augustinus? Poenitentes (ait ferm. nane 393.) poenitentes, poenitentes, si tamen estis poenitentes, & non estis irridentes, mutato vitam... Si poenitens es... cur facis quod malè fecisti?.... Si adhuc facis, certe non es poenitens. Igitur censet poenitentes, vitam non mutantes, sed facillè relabentes, non esse verè, sed irritorè poenitentes, vel saltem non plenè convertos. Hoc enim significant verba ista: poenitentes... si tamen estis poenitentes, & non estis irridentes, mutare vitam. Significant (inquam) veram non censeri poenitentiam, sed irritoriam, vel non plenam, absque mutatione vitæ; nec peccatores censeri verè ac plenè convertos, quamdiu adhuc labuntur in crimina. Quia vita ipsorum nondum est mutata: si adhuc facis (inquit) certe non es poenitens. Quod si verum erat de illis poenitentibus, quorum poenitentia, Augustini tempore, pluribus durabat mensibus, imò pluribus annis: quo toto tempore multis indulgebant fletibus, macerabantur jejuniis, incumbant orationibus, exercebantur humilationibus: si (inquam) non obstantibus tot fletibus, jejuniis, orationibus, humilationibus, non censebantur verè ac plenè converti, ac poenitentes, si vel semel toto illo tempore relapsi fuissent; sequitur à fortiori consuetudinarios nostros, facillèque ac citò relabentes, quamdiu tales sunt, Augustini iudicio, non censeri verè ac plenè convertos; cum nec ipsi vitam mutant, & in comparatione eorum, de quibus Augustinus, nihil penè faciant, ut ad plenam conversionem perveniant, sintque longè deteriores iis, de quibus Augustinus. Enimverò, juxta Augustinum, audienda non est lingua poenitentis, quando aliud factis loquitur. Et sicut qui verbo confitetur, quod Jesus est Christus, sed factò negat, verè est Anti-